

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X., štátny príslušník Indie, naposledy bytom v zahraničí K., t. č. PT R., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-162-11/PO-Ž/2008 zo dňa 21. apríla 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Sz 40/2008-22 zo dňa 15. októbra 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Sz 40/2008-22 zo dňa 15. októbra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-162-11/PO-Ž/2008 zo dňa 21. apríla 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) zamietol

žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľom uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu výlučne ekonomickým pohnútkam navrhovateľa a potvrdzujú záver, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8, alebo 10, 13a a 13b zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na to, že v prípade navrhovateľa sa jedná o opakovanú žiadosť o udelenie azylu, keď predchádzajúce rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenej bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR. Navrhovateľ požiadal opakovane o udelenie azylu po jeho vrátení z Rakúska, a to dňa 1.4.2008 z dôvodu, že bol členom politickej strany Kongres Party a že jeho strýkovia, ktorí boli členmi strany Akali Dal mu násilne zabrali časť jeho pozemkov a fyzicky ho napadli. Interne sa nepresídlil, pretože by sa mu ťažko žilo.

Krajský súd k námietke navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že vzhľadom k ekonomickým dôvodom odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu, prezentovaných v jeho prvom azylovom konaní, ako aj vzhľadom k dôvodom, ktoré uviedol v druhom konaní možno konštatovať, že dôvody druhej žiadosti sú totožné s tými, ktoré uviedol v prvom konaní. Teda, že ide o dôvody ekonomického charakteru. Podľa krajského súdu navrhovateľom opísané majetkové spory medzi ním a jeho ostatnou rodinou, nemôžu byť politickými dôvodmi, nakoľko išlo výlučne o majetkové spory v rámci rodiny, ktoré vyústili do nepriaznivej ekonomickej situácie, ktorú navrhovateľ riešil odchodom z krajiny. Tieto problémy, na čo podľa krajského súdu správne odporca po ich podrobnom zhodnotení poukázal v napadnutom rozhodnutí, nie je možné zaradiť pod dôvody udelenia azylu, či poskytnutia doplnkovej ochrany, a preto odporca správne zamietol žiadosť navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na to, že udelenie azylu z humanitných dôvodov predstavuje nenárokový právny inštitút, pre ktorý neexistuje nárok žiadateľa voči správnomu orgánu, ktorého uplatnenia sa mohol domáhať. V tejto súvislosti

uviedol, že samotné humanitné dôvody nie sú bližšie špecifikované v právnych predpisoch, a keďže ide o nenárokový, exaktne nevymedzený právny inštitút, je v medziach správnej úvahy odporcu, aké konkrétne dôvody bude za ne považovať, pričom zdôraznil, že nie je povinnosťou odporcu odôvodňovať vo svojom rozhodnutí, prečo tento druh azylu neudelil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že sa riadne nevysporiadal a nezaoberal so všetkými okolnosťami prípadu, nevzal do úvahy politickú situáciu v Indii. Zdôraznil, že príslušníkmi politickej strany Akali Dal sú aj jeho strýkovia, ktorí mu nedovoľujú a zároveň bránia užívať pozemky, ktoré zdedil po svojom otcovi, pričom z ich strany dochádza k použitiu fyzického násilia voči jeho osobe, z dôvodu, že on je členom, Kongres Party. Navrhovateľ poukázal na to, že obe strany sú už dlhú dobu rivalmi na politickej scéne, následkom čoho dochádza k násilnostiam medzi členmi oboch strán. S programom politickej strany Akalai Dal sa nestotožňuje a jeho strýkovia neuznávajú Kongres Party.

Navrhovateľ vyjadril pochybnosti, či po návrate do krajiny si bude môcť uplatniť právo k pozemkom a žiadať ich vydanie, keďže právny poriadok v Indii nebráni dostatočne vlastnícke práva. Pozemky, ku ktorým mu bol odopretý prístup ovládajú strýkovia a pri snahe získať ich späť by mohlo dôjsť k hrozbe fyzického násilia, prenasledovania rodinných príslušníkov a vyvíjaniu nátlaku naňho a jeho rodinu. V prípade návratu by bol vystavený zlému zaobchádzaniu a odsúdeniu spoločnosti v dôsledku opustenia krajiny a rodiny.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že pokiaľ mal navrhovateľ problémy na ktoré sa odvoláva, mal sa v prvom rade obrátiť na políciu, resp. príslušné orgány v krajine pôvodu, ktoré zabezpečujú pomoc svojim občanom a mal využiť všetky dostupné prostriedky. Odporca zdôraznil, že medzinárodná pomoc môže byť poskytnutá žiadateľovi o azyl až v prípade, keď mu bola odopretá ochrana krajiny, ktorej je štátnym príslušníkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré

mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. marca 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.1.2008) ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b,

Ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. ministerstvo žiadosť o udelenie azylu zamietne ako zjavne neopodstatnenú, ak o udelenie azylu požiada žiadateľ, ktorý zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na dôvodoch, ako je hľadanie zamestnania alebo lepších životných podmienok (ods. 3).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži

doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch ekonomických, ktoré sú nedostatočné pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z marca 2007, Správa Human Rights Watch - India, vydaná v januári 2007) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 9.4.2008), že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol problémy so strýkami, ktorí boli členmi Akali Dal. V roku 2004 mu násilne zabrali časť pozemkov, v rámci týchto sporov ho aj fyzicky napadli, čo aj nahlásil na políciu, avšak polícia v tejto záležitosti nič nekonala. Po tomto napadnutí sa rozhodol presťahovať k rodičom manželky, kde so strýkami do kontaktu neprišiel. Bolo síce možné presťahovať sa do inej oblasti Indie, ale v cudzom regióne sa ťažko žije. Manželka zostala bývať so svojimi rodičmi, on sa rozhodol radšej krajinu opustiť. Pred 6 mesiacmi sa jeho manželka vrátila do ich domu v rodnej obci

v sprievode brata, pričom strýkovia ho zabili. Dozvedel sa o tom telefonicky od otca manželky.

Na otázku, či mal v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou či inými štátnymi orgánmi, navrhovateľ uviedol, že nemal žiadne problémy s oficiálnymi štátnymi orgánmi, nikdy nebol trestne stíhaný väznený či iným spôsobom prenasledovaný.

Odporca vyhodnotil dôvody žiadosti o udelenie azylu v kontexte dôvod z predchádzajúceho azylového konania, keď konštatoval, že pozemkové spory so strýkami boli posúdené už v predchádzajúcom konaní, pričom argumentácia odporcu, že najviac žiadne známky perzekúcie v zmysle zákona o azyle, bola súdmi vyhodnotená ako správna.

Odporca poukázal pritom na nedôveryhodnosť výpovede navrhovateľa, keď v predchádzajúcom azylovom konaní uvádzal, že nebol členom žiadnej politickej strany, v tomto konaní uvádzal, že od roku 1990 bol členom politickej strany Kongres Party, pričom pozemkové spory sa snažil prepojiť s rozdielnym politickým postojom seba a strýkov. Odporca tiež poukázal na to, že v predchádzajúcom konaní navrhovateľ neuvádzal žiadne fyzické napadnutie zo strany strýkov. Podľa jeho výpovede, po strate pozemkov bola jeho jediným zdrojom príjmov mzda vodiča, ktorá nestačila pokryť jeho potreby, preto sa rozhodol vycestovať za prácou do Európy. Na základe uvedeného dospel odporca k záveru, že navrhovateľ krajinu opustil výlučne z ekonomických dôvodov. Na uvedenom nemení podľa odporcu nič ani tvrdenia navrhovateľa o smrti brata manželky, pretože k incidentu malo dôjsť počas pobytu navrhovateľa na území SR a tieto tvrdenia ničím hodnoverne nepreukázal.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľ zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b, najmä na ekonomických dôvodoch, ktoré napriek zámerom navrhovateľa, tieto zahmlievajú politickými dôvodmi, odporca rozpoznal a svoju rekogníciu náležite popísal. Preto, ak krajský súd rozhodnutie odporcu týkajúce sa zamietnutia žiadosti navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenej, ako vecne správne potvrdil, bolo potrebné s jeho právnym názorom súhlasiť.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že odporca náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle.

Odvolací súd v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že navrhovateľ neunesol bremeno dôkazného tvrdenia, keď hodnoverným spôsobom, v priebehu administratívneho konania nepreukázal, že majetkové spory (ktoré boli vyhodnotené už v predchádzajúcom azylovom konaní za nerelevantné pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle) majú pôvod v politických sporoch medzi navrhovateľom a jeho strýkami, a že ako také sú relevantné pre udelenie azylu.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že navrhovateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b, a z uvedeného dôvodu zamietol jeho žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Odvolacia námietka navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom, (keď namietal, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) podľa odvolacieho súdu neobstojí, pretože ako vyplynulo z obsahu spisu, navrhovateľ v opravnom prostriedku a ani v odvolaní proti rozsudku nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov.

Pre účely posúdenia predmetnej žiadosti o udelenie azylu (potom, ako bol navrhovateľ vrátený z Rakúskej republiky na územie SR) bolo totiž potrebné vychádzať nie len z obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 9.4.2008, ale pri posudzovaní dôveryhodnosti

žiadateľa o azyl aj z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 12.12.2006 z ktorého jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ pôvodne tvrdil, že nikdy nebol členom žiadnej politickej strany.

Preto jeho tvrdenie o členstve v politickej strane v druhom azylovom konaní bolo správne vyhodnotené ako účelové, pričom bolo potrebné súhlasiť s vyhodnotením odporcu, že dôvody navrhovateľa pre ktoré žiadal udeliť azyl, sú dôvodmi ekonomického charakteru, ktoré nie je možné zaradiť pod dôvody udelenia azylu, či poskytnutia doplnkovej ochrany, a preto odporca správne zamietol žiadosť navrhovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. marca 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu